

פְּנִים

וּפְרָזָות נְבָחִירִים לְפָרַשָּׁת הַשְׁבֹּעַ "פָּרַשָּׁת פְּלֹידִי - חֶזְקָה"

עורך: הרב יוסף ברגר

لتגובה והנחות – לשיעורים והרצאות: pninim16@gmail.com 054-8455798

ז"ע (שםות כה) "וְלוֹהַ נְתָאֵךְ הַגּוֹלָה, כִּי כֵל עַד שָׁאֵין עֲסֻקִים בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת
אֲינֵין מִשְׁחָה חֲפֵץ לְגַאֵל עָם בְּטַלְנִים מִהְתֹּרָה".

הרי שהגנות האחרונה היא משום שלא עסוק בתורה, והגנולה תהיה על ידי
משה רק כשיתוחזק בתורה.

וזה מה שמרמו משה בשעה שמצוותו על הקמת המשכן. שהמקדש עתיד
להיחרב שני פעמיים, אבל באירוע מיוחד כבר מגלה משה באיה וכות יבנה בית
המקדש החליש, רק על ידי התורה.
זהה פירוש הפסוק "אללה פְקוּדי" – במנה נוכה להיפקד, "המשכן משבן" – את עני
בתה המקדש שנחרבו, ולבנות את בית המקדש החליש, "העדות" – על ידי
להחות העדות שהיא התורה. ולמה רק על ידי התורה? משום "אשר פקד על פי
משה" כי הגנולה האחרונה תהיה רק על ידי משה, ואין משה חפץ לגאל רק
בשנתה חזק בתורה כדורי הנביה (מלאי ג' כב) זכרו תורה משה עבדי, הנני
שולח לכם את אליהו הנביה.

אללה פְקוּדי המשכן משבן העדות אשר פקד על פי משה עבדת הלוים
ביד אitemar בן אהרון הכהן (לה. ב)

רבים ממפרשי התורה פירשו בדרך רמו את לשון התורה "פְקוּדי" שהוא לשון
"חיסרונו" (וכמו שמצוינו בספר שמואל "ויפקד מוקם דוד" והפירוש שנחסר מקום
דוד). והتورה מדברת על זמן שנחסר המשכן, וכמו שסביר רשי' את הCAF של
בפסוק: אללה פְקוּדי "המשכן משבן" העדות – עני פעמים רמו למקדש שנתמשכו
בשני הורבנין על עוננותיהם של ישראל.
ובספר "דברי מורה" לוג'יק רבוי יהוד אפסדר ז"ע הביא מדרש, ששאל
משה רביינו ע"ה את הקב"ה, אם יחרב בית המקדש, היכן תהיה השראת
השכינה. וענה לו הקב"ה: בצדיקום.

ואיתא במסכת סנהדרין (צ"ע"ב) "לא פחות עלמא מותלטין ושיטתא צדיקי
דמכלבי אפי שכינה בכל דרא שנאמר 'אשרי כל חמי לו' – לו בנימטריא
תלתן ושיטתא", ("אין בעולם פחות משלושים וששה צדיקים, המקדלים פנוי
השכינה בכל דור, שנאמר: 'אשרי כל חמי לו' (ישעה ל' יח) – לו בנימטריא
הם" 36).

ואם כן, מעת חורבן המשכן והמקדש, השראת השכינה היא בתוככי שלושים
וששתה צדייקים שבכל דור ודוד.

וזה מאמר הכתוב "אללה" – בגמטריא לא', והינו על שלושים וששה צדייקים
תשראה השכינה בעת "פְקוּדי המשכן משבן העדות" – בעת שיחסרו שני בתיהם
המקדש על ידי שיטומשכו בעוננותיהם של ישראל, "אשר פקד על פי משה",
ההינו שעיל ידי משה ששאל את הקב"ה היכן תהיה השראת השכינה בזמנם
הורבן בית המקדש – נתגלה ענן והשתרש אצל הלו"ז צדיקים...

אללה פְקוּדי המשכן משבן העדות אשר פקד על פי משה עבדת הלוים
ביד אitemar בן אהרון הכהן (לה. ב)

mdiuk רשי', למה נכתב "המשכן משבן" – שני פעמיים? אלא, רמו למשכן
שנתמשכו בשני הורבנין על עוננותיהם של ישראל.

שאל גוג'ק בעיל החותם ספר ז"ע אמר כן, למה משכן השני כתוב בלי "ה"א"?
ומבואר כי התורה רצחה לרמו לנו, את שאומרת הגמ' (ויא"א) "חמשה
דברים שהיו בבית המקדש הראשון ולא היו בבית המקדש השני, ואלו הם: אהרן
העדות ועליו הכפורות והקרובים, אש התמיד, שכינה, רוח הקודש, אורם
ותומים.

ולכן כתוב: "המשכן משבן" לאו ה"א במשכן השני, לרמו, כי בבית המקדש
השני היו חפרים ה' דברים הנ"ל...

•

אללה פְקוּדי המשכן משבן העדות אשר פקד על פי משה עבדת
הלוים ביד אitemar בן אהרון הכהן (לה. ב)

mdiuk רשי', למה נכתב "המשכן משבן" – שני פעמיים? אלא, רמו למשכן
שנתמשכו בשני הורבנין על עוננותיהם של ישראל.

על דבריו רשי' שהסביר, למה נאמר "המשכן משבן" ז"ע קושיא חזקה:
לפי דבריו רשי' שהסביר, שבית המקדש הוא "משכן" שלקה הקב"ה מאותנו בגל עוננותינו, והרי
שבית המקדש הוא "משכן" שלקה הקב"ה מאותנו בגל עוננותינו, והרי
בפרשנות משפטיים (שםות כב, כה), בותבת התורה לגביו אדם שלקה משכן
מחבירו – עד בא המשמש תшибינו לו", ואם כן מדוע הקב"ה עוד לא החoir
לנו את בית המקדש??!!

אללה פְקוּדי המשכן משבן העדות בעצמה ממשיכה שם (בפרשנות משפטיים)
ומסבירה לנו מדוע צריך להשיב את המשכן עד בוא המשמש – וזהה כי
יצעק אליו שמעתי כי חנון אני ולכון לא כדי לך, המלה, לעכבר את
המשכן אצלך, כי אני איזון לעצקתו של בעל המשכן ואפרע מך.

אבל הבעיה שלנו היא, שבמשכן הזה, בית המקדש שהקב"ה לקח מאתנו,
אף אחד בכלל לא צועק!!! לאף אחד כמעט ולא איכפת!!! ואם כן מדוע
שהקב"ה יחויר את המשכן??!

וממשיך וcotוב: בטע אני שבעם אם יהוד יתפלל ויזעק שהקב"ה ישיב לו
את בית המקדש, עניינו לו מן שמייא את השפע ואת השראת השכינה
שהיה מכבב בבית המקדש, לו היה קיימן!...

•

גם בספר "חכמת חיים" להנחי' רבוי יוסף זוננפלד ז"ע – רמה של
ירושלים, מובא ששאל אותו אחד התלמידים מעין הקושיה הנ"ל, אם
הורבן המקדש הוא משכן על עוננותיהם של ישראל – מדוע אין הקב"ה
מוחיר לישראל את המשכן, אהרי שאנו כל כך מתפללים ומשתוקקים
לחזרתו ותשובתו של הנגיד' היה היה: כי לפי הדין, אם העני שמן לך
המלוה את המשכן, יש לו עוד כר נוקף, באופן שאנו זוקק לאוטו כר
הමושך, אין המלה חייב להחויר לו את המשכן מדי ערבות. כמובן,
כשהענין יולחסתור גם בעלי חבר, אין חובה ההזרה על המלה.

ובכן החשובה על השאלה, מדוע אין הקב"ה מחויר לנו את בית המקדש
ההMOVSEN אחריו שכבר לkindo מיד ה' כפל כפלים על חטאינו. כי על אף
הגעונים והציפויות של בני ישראל להחויר בית מקדשנו על מכונן. הרי
רוב העם שקו עלי הגדות ובחי הרוחה שהגנות שפהעה עלי, עד
שבסתור לבו ובדמיונו אין הצפה לנואלה בראש מאויו ורצוונטי מה
שגורם להארכת הгалות....

אללה פְקוּדי המשכן משבן העדות אשר פקד על פי משה (לה. ב)
וכותב רשי', למה כתוב 'המשכן משבן' שני פעמיים, רמו למקדש שנתמשכו
בשני הורבנין על עוננותיהם של ישראל.
ולכארוח צרך להבין, מדוע הוחר עניין הורבן בית המקדש בזמנם שימוש
מצווה על בניית המשכן?

ביאור נפלא על כך שמעתי מאת ב"ק מרן אדרמור מישקולן שליט"א,
על פי דבריו הוחר חק' (וורח חדש ח') לא גלו' ישראל אלא על ביטול תורה,
שנאמר "ויאמר ה' על עזם את תורה". בגלויות הראשונות נגאל ישראל
בזכות אברהם יצחק ויעקב. עתה הם הפטו בתורה שנטה שטחיה למשת, שלא
עסוק בתורה שנקראת על שמו, שנאמר זכרו תורה משה עבדי, لكن אני
גואלם רם בישיבו ויעסקו בתורה. עכת"ד. וכדבריו "אור החיים" חק'

כאשר שמע הרבה את הדברים היוצאים מפי האב, הוא הסיר את צעיף, והורה להנעה על צואר הילד.

האב הנרגש מכובן מיהר להתחייב על כך, והוא מיהר לבתו ועתף את צואר הילד בעיפוי של הרב, וראה זה פלא: בו מקום הכל הילד נושא לרווחה, והסבנה הלהפנתה עם שחר החור האב את הצעיף, ובדמעות הודה לר' על הצלת ילדו. אלם הרב אמר: "אני לא עשירתי מואמה. אבל צעיף זה הוא ספתח וזה של עמל בתורה, וכבות אוטו עמל עטמה לילדך..."

וכאשר התענין האב אודות פשרם של שני התנאים, הסביר הרב: "את הצעיף בקשתי, משומש שאין לי אורה. ובנוקף לך בקשתי שישאר הדבר בסוד, משומש שכל שעות היום טורדים מנוחתי בענייני העיר, וכדי ללמידה עלי לカリ בשעות השינה שלי, אך אם ידעו אנשי העיר שאפ בשעות אלו אני עיר, הם יטרידו אותי גם בשעות הלילה ולא אוכל ללמידה. ומהיכן יהיה לך צעיף לנטולה?..."

ביום רביעי הקרוב ליל ז' באדר זה קורתן!

ביום רביעי הקרוב המוני יהודים יללו את ספר התורה שנכתב ע"י שם ישראלי לכבוד דוד מלך ישראל. תחולכת ספר התורה תאורה מרוחבת הכותל המערבי בראשות גודו ירושלים בשעה 6.00 בערך לעבר ציינו ה'ך של דוד מלך ישראל וחוקים. בכך נוכחה שאנו אכן הפעם ומבקשים באמות את מלובתו עליינו.

ביום רביעי הקרוב ליל ז' אדר ב' נפו ונכרך לפני התורה ה'ך כדוד המלך ע"ה שפיו בשעתו בכל עז לפניו ארון ברית ה'. בכך נוכחה להקב"ה שאנו אחחים את תורה ומצוות.

ביום רביעי הקרוב נשנלו את ספר התורה ממוקם המקדש לעבר ציונו של דוד מלכני, נוכחה שאנו מבקשים את שלושה הדברים שאמרו לנו חז"ל שvak ורक בקשתם נוכה לראות סמן גאולה לישראל,لالם: מלכות שמים, מלכות בית דוד ובנין בית המקדש.

ביום רביעי הקרוב נקרא יהדי רביבות אלפי ישראל: ה' הוא האלקים: נשוב בתשובה אל ה' ונקבל עליינו את עול מלכותו בקריאת "שמע ישראל" עלומית שתפרק שערי שמיים ובודאי תעדור רחמים לנאותנו ולפדות נפשנו מותך ניסים ונפלאות וחסדים גולים, כי אין ישראל גנאלם אלא בתשובה. תננו בכדור לתורה: תננו בכדור למלאות שמיים: תננו בכדור למלאות בית דוד!

רבנו בחיי כתוב רמו נאה: במילויים - "המשכן" "העיר" "העדות", רמזים השניים בהם עמדו לישראל: המשכן, בית המקדש הראשון ובית המקדש השני.

"משכן" - בגמתריה 410 ומרמו על בית המקדש הראשון ובית המקדש השני: 410 שנה! "המשכן" - בצייר חמשת האותיות המרכיבות את המילה, שווה בגמתריה 420 ומרמו, על בית המקדש השני, שעד בבניו 420 שנה!

"העיר" - שווה בגמתריה 479 ומרמו על משכן העדות שעמד בבניו 479 שנה, עד לבניית בית המקדש הראשון שנבנה על ידי שלמה!

אללה פקדוי המשכן משבחן העדות אשר פקד על פי משה (לה, כא) ח"או היהים" ה'ך ז"ע מתעככ על המילה "אללה" ומסבירה בכמה אופנים: דהנה ידוע הכל דבר כל מקום שמצויר "אללה" - פום את הראשונים, "זאללה" - מוסף על הראשונים. ואם כן, מה באה כאן התורה במילה "אללה" לומר לפסוף?

אללה, לומר לך, שתדע שכל מה שמנוה אדם מKENNIHO המודומים שרכש, אין מניינו מניין. חבל לך לפסוף!
כמו שמצינו במשניות אבות (ו. ט) "בשבע פטירתו של אדם, אין מלון לו לאדם לא כף ולא והב וכור", אלא תורה ומעשים טובים בלבד וכורו, אבל קניינים וווחנום שקיים לנצח, אותם אתה יכול לספר עוד ועוד, כי הם קיימים לעולמי!

זה באה התורה למדנו: "אללה פקדוי המשכן" - "אללה" - לפסל את כל המניינים המודומים שהנק סופר ומונה, אבל פקדוי המשכן" - את המניין מספער של המשכן, של דברם קודשים - תרומות ונדבות, יכול אתה למונת ולספר עד אין סוף, כי המשכן קיים לעולם כי בו שכן ח"י!!!

עוד מדקדק ח"או היהים" ה'ך ז"ע - למה כתבה התורה "אשר פקד על פי משה" ולא "אשר פקד משה"? אלא לומר לך, כי איליא דאמת לא היה כל צורך בעריכת דין וחשבון זה, אלא "אשר פקד על פי משה" - משה רבנו דרש זאת, כדי לקיים "זהותם נקיים מה" ומישראל" - שמא יעלה בראצינו של מישחו לדעת מה נעשה בכל חספס' שנותרם למשכן...
•

לפיך, אמר הגה"ק רבינו יהונתן אייבשיץ ז"ע - מפרק משה דין וחשבון רק על הקפה ולא על הותב, והבן משה שבון כל ממחצית השק שנותנו כל ישראל כמם חובב, והבן משה שבון כל ישראל מזאוי אי - אלה אשר ידרשו השבונות וייטלו השdotot...
אבל החוב הרני ניתן בתור נדבה רק על ידי נדבי הלב, וביניהם לא היה מקום לחושש לחסדים ולודושים השבונות....

נשאלת אפוא השאלת, אם כן, מדוע מסר משה דין וחשבון על הנחשת, הרי גם היא ניתנה בתור נדבה? אלא משיב על כך העולם בדרך צחות: משומש שתמיד דוקא הממעשים לתת, אלו שambilאים את הנחשות - דורשים השבונות יותר מן המרבבים לתת....

הנותנים צרי העין מבקשים תמיד טענות וחדות, כדי למצוא אמתאלא וסיבה שלא לתת יותר!...
ומן התבכלה והארגן ותולעת השמי עשו בגדי שרד לשרת בקדש ווישו את גברי הקדש אשר לאחרן בכל אשר צוה ה' את משה (לה, כא).
•

איתא בגמרא (ובחאים פח) שלכל אחד מבני הכהונה הייתה סנוליה מיוحدת לכפרה: כתונת מכפרת על שפיכות דמים, מכנסים - על גiley ערויות, מגנפת - על גמי הרות, אבנט - על הרחוור הלב, חזון - על קלקל הדין, אפוד - על עבדה זורה, מעיל - על לשון הרע, וציצ'ן - על עוזות מצח. אמר הכתוב: בכל הדורות נתנו חסיקות מיוחדות לבגדיהם של כהני ישראל - אלו הצדים גדולי התורה שנפנו בהם תורה יראת שמים והסידות, עד שהיו ככל שבעותות וזמן שונים היו מושגים את אותם מלובשים בממון רב ולבושים אותם עליהם בכדי להסתפג בקדושתם וסגולותם....

אבל בפניכם מעשה לא שגרתי בו נהזה איך בגדי הקודש הללו מטוגלים בערות צרה ומצקה להביאו גם למזרר ולרפואה: מעשה זה קרה בעיר קראקא - בה כיתון והגה"ק רבינו שמעון סופר ז"ע בנו של מרכז ח"תט טופר" ז"ע כרבב של העיר.

כאשר אחד מילדי קראקא היה באכברת, ועם אחת באישון ליל הא חל לחשנק. בני משפחתו עמדו אובי עזות ותובוננו בחורדה בילד הנחנק, כשהם פוכרים את ידיהם ווועקים לעזורה. ואבי הילד של לאה מוסגאל לשאת את המראה, מיהר להמלט מן הבית.
הרחובות היו חסומים וריקים לנמרי, אלם מבית הרב הגה"ק רבינו שמעון סופר ז"ע, בкус עדין אור. וכן, החליט האב לעלות ולהעתיר בעדו.